

Regjeringen i den Lov, der har været, har fulgt det Sikkrere, nemlig at gaa til Rigsdagen derom, dels fordi det er en Sag, som i meget høi Grad interesserer ikke alene en enkelt Kommune, men hele Landet, hvorledes den enkelte Kommune stiller sig til en saadan Sag, og dels fordi de Forholdsregler, der skulle træffes, i en ikke ganske ringe Grad træde vore Medborgeres personlige Rettigheder nær, og det derfor maa være af Bigtighed, at der saa meget som muligt vaages over disse fra Rigsdagens Side. Jeg maa altsaa finde det rigtig og i sin Orden, at denne Lov er bleven forelagt, og jeg kan tilføie, at jeg i det Hele taget finder, at den i sine Hovedtræk er en meget god Lov. Jeg tror, at det er en forstandig Grundfætning, der i samme er gjort gjældende og i det Hele taget gjort gjældende med en Humanitet, som man maa ønske paaagtet i disse Forhold. Jeg finder tillige, at Loven er udarbejdet med Omhu, og tror saaledes at kunne anbefale den til Grundlag for Tingets Behandling af Sagen. Imidlertid kan jeg ikke negte, at der i Lovforslaget er enkelte Punkter af ikke ganske ringe Betydning, hvori jeg anser det for muligt at indføre nogle Forbedringer, og det er særligt med Hensyn til disse, at jeg har udbedet mig Ordet i denne Sag. Trede Medlemmer ville jo ved at have gennemset dette Lovforslag nøie let være blevene opmærksomme paa, at det, om jeg saa maa sige, falder i to Dele, af hvilke den første væsentlig indeholdes i § 1 og den anden i de øvrige Paragrafer. Jeg kan paa en tydeligere Maade karakterisere dette ved at sige, at Bestemmelserne i den 1ste Paragraf ere saadanne, som for det Næste ere lige gjældende for begge Rjøn, hvorimod de øvrige Paragrafer særlig omhandle saadanne Forhold, som ere eiendommelige for Kvindeskjønnet. Da jeg ved begge Afsnit har fundet Bemærkninger at gjøre, vil jeg tage hvert af disse Afsnit for sig. Det første Afsnit afhandler fornemlig de Forholdsregler, der ere tagne med særligt Hensyn til Sygdommens Udbredelse blandt Befolkningen, for at helbrede de Angrebne og derefter standse dens videre Udbredelse, og det er hovedsagelig kun en Reskaptulation af den Grundfætning, som snart i 100 Aar har været gjældende her i Landet, nemlig, at Enhver, som bliver angreben af denne Sygdom, er pligtig til at staffe sig sagkyndig Behandling af Sygdommen. Dette er det Første; det Andet er dette, at det Offentlige paa den anden Side er pligtig til at staffe Vedkommende en saadan Behandling og staffe ham den uden Betaling. Disse to Grundfætninger anser jeg for at være dem, der nødvendigvis maa lægges til Grund for enhver vigtig Indgriben og forstandig Modvirkning af denne Sygdom, og jeg kan derfor kun bisfalde, at disse Grundfætninger ere fremkomne, ja tillige, at de ere fremkomne saa klart og skarpt, som de ere det i den foreliggende § 1, eftersom

det, saaledes som Budene nu ere formulerede i vor Lovgivning, kan være nogen Lov underkastet, om de ere gjorte gjældende saaledes i deres fulde Renshed for hele Landet. Det vil imidlertid let sees, at disse to Bestemmelser i og for sig ikke ere tilstrækkelige til at sætte nogen fuldkommen virksom Dæmning for Sygdommens Udbredelse, og det vil derfor ogsaa let bemærkes, at der er en tredje Bestemmelse, som ikke har fundet eller kan finde Plads i denne Lov, og som maa tænkes som Supplement dertil, nemlig den Bestemmelse, der indeholdes i Straffelovens § 181, hvorved det jo er fastsat, at den, som formoder, at han er angreben af denne Sygdom, og desuagtet bebringer Utugt, er underkastet en meget streng Straf. Nu maa jeg ganske stænke denne Bestemmelse i Straffeloven mit Bisfal; men jeg tror paa den anden Side, at det maa indrømmes, at det alligevel har viist sig, at den egentlig ikke er tilstrækkelig til at modvirke Sygdommens videre Forplantning. Jeg tror imidlertid ikke, at der vilde være noget Særligt at vinde ved at tænke paa at indføre nogen Modifikation eller Ændring i denne Bestemmelse, idet nemlig hele det Forhold, som der her er Tale om, er af en saa delikat Natur, at det er ganske særlig vanskeligt at gribe ind i deri gennem Lovgivningen. Men, mine Herrer! det, som jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, er, at, saaledes som Lovgivningen altsaa er, og saaledes som den vil blive, naar denne § 1 i nærværende Lovforslag vedtages, saa gaar den efter min Mening omtrent saa vidt, som man praktisk kan gaa med Hensyn til denne Sygdoms Udbredelse under de Forhold, hvorunder den almindeligvis opstaar. Det vil jo nemlig være bekendt, at almindeligvis og navnlig ogsaa paa de Steder af Landet, hvor Sygdommens Udbredelse finder Sted med størst Hyppighed, finder Smitte kun Sted i de Tilfælde, hvor der gaar en Rjønforbindelse for sig, og i alle disse Tilfælde, som er det overveende Antal, tror jeg ikke, at der er nogen praktisk Maade at komme fynderlig videre frem paa end den, Lovforslaget tilsigter; men det, jeg vilde fremhæve, er, at der ved Siden deraf findes større Dele af Landet, hvor Sygdommens Forplantelse ret hyppig finder Sted paa en anden Maade. Denne Sygdom, som i Kjøbenhavn og den største øvrige Del af Landet i Reglen med Undtagelse af visse Tilfælde, hvoraf jeg senere skal komme til at berøre enkelte, kun forplanter sig igjennem Rjønforbindelse, finder i enkelte Dele af Landet og ikke saa ganske ringe Dele Sted paa andre Maader. Det vil navnlig være mange Medlemmer bekendt, at det især er visse Strækninger af Jylland, hvor denne Sygdoms Forplantning finder Sted ad saadanne Veie, som navnlig derved, at man spiser af samme Fod, at man ved Spiise og Drikke benytter de samme Redskaber, at man sover i samme Seng, at, kort sagt, under saadanne Forhold Sygdommen forplantes